

UZASADNIENIE

S. C. został oskarżony o to, że

1. w dniu 14 lipca 2012r. w W., przy ul. (...) będący uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego wI. o sygn. IIK 233/10 umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości 1,16 mg/l; 1,16 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu kierował pojazdem mechanicznym marki D. (...) nr rej. (...), tym samym nie stosując się do ciężącego na nim zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem sądu wymienionego powyżej treści zarzutu, w ten sposób, że kierował w/w pojazdem tj. o czyn z art. 178 a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 14 lipca 2012 roku pod nieobecność i bez zgody właścicieli M. W. oraz J. K., pojazdu D. (...) o nr rej. (...) dokonał jego krótkotrwałego zaboru w ten sposób, że wyjechał nim z komisju samochodowego (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W., a następnie przejechał nim w rejon ul. (...) gdzie został zatrzymany do kontroli drogowej przeprowadzonej przez funkcjonariuszy KRP Warszawa I przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, to jest o przestępstwo określone w art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla W. z dnia 28 marca 2013 roku w sprawie V K 757/12:

1.oskarżonego D. C. w ramach zarzuconego mu czynu z pkt. 1 uznał za winnego tego, że w dniu 14 lipca 2012r. w W., przy ul. (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie roweru w stanie nietrzeźwości wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2010r., Sądu Rejonowego w I. o sygn. II K 233/10, w okresie obowiązywania orzeczonego w/w wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości 1,16 mg/l;1,22 mg/l, 1,16 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu kierował pojazdem mechanicznym marki D. (...) nr rej. (...), przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyny z art. 178 § 2 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. z dnia 16 października 2007r., w sprawie o sygn. III K 510/07 i czyn ten kwalifikuje z art. z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn skazuje oskarżonego, zaś na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

2.oskarżonego D. C. uznał za winnego zarzuconego mu czynu z pkt. 2 i za to na podstawie art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 289 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

3.na podstawie art.85 k.k., art.86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w pkt. 1 i 2 wyroku kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu D. C. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4.na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. C. za czyn z pkt. 1 środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat;

5.na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt. 3 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 14 lipca 2012r.;

6.na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego z kosztów postępowania karnego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacją złożoną we własnym imieniu oskarżony D. C. zaskarżył powyższy wyrok w całości. Skarżący podniósł, że „odwołuje się od wyroku zaocznego i wnosi o ponowną rozprawę”.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna, o ile skutkuje modyfikacją zaskarżonego wyroku.

Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się takich podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionego zarzutu, stosownie do wymogów art. 439 k.p.k. czy art. 440 k.p.k. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania sądu rejonowego oraz poczynione przez niego ustalenia faktyczne. Oparto je na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, dokonując ich analizy zgodnie ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. W pisemnym uzasadnieniu wyroku sąd rejonowy dostatecznie rozważył okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a rozważania te poparł wystarczającą argumentacją. Pisemne motywy uzasadnienie spełniają wymagania przepisu art. 424 k.p.k., przedstawiają wystarczająco tok rozumowania, które doprowadziło do wydania kwestionowanego apelacją rozstrzygnięcia.

Wnioski wyprowadzone z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie uchybiają ani regułom logicznego rozumowania ani wskazaniom wiedzy czy też zasadom doświadczenia życiowego. Poczynione w oparciu o tą ocenę ustalenia faktyczne należy uznać za poprawne, pozbawione błędów mających wpływ na treść orzeczenia.

Wadliwością obarczone jest jedynie rozstrzygnięcie poprzez zastosowanie art. 64 § 1 k.k. w opisie czynu wskazanego w pkt. 2 aktu oskarżenia i w podstawie skazania za ten czyn D. C.. Zgodnie z przepisem art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Analiza akt sprawy, a w szczególności karty karnej nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony popełniając czyn z art. 289 § 1 k.k., działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Wyrokiem z dnia 26 maja 2010 roku Sąd Rejonowy dla W.w W. w sprawie VIII K 933/10 uznał D. C. za winnego czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która była wykonywana od dnia 29 września 2010 roku do dnia 28 marca 2011 roku (k.119). Wprawdzie oskarżony dopuścił się czynu zabronionego z art. 289 § 1 kk w okresie 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności. Wskazane powyżej czyny są przestępstwami podobnymi w rozumieniu art. 115 § 3 kk, niemniej jednak okres odbywania kary za przestępstwo podobne do przestępstwa, przypisanego w punkcie 2 zakwestionowanego orzeczenia, nie wynosił co najmniej 6 miesięcy. Nie został spełniony zatem jeden z koniecznych warunków przypisania oskarżonemu powrotu do przestępstwa w rozumieniu § 1 art. 64 kk.

Z uwagi na powyższe koniecznym było wyeliminowanie z kwalifikacji prawej art. 64 § 1 k.k.

O kosztach postępowania przed sądem odwoławczym orzeczono zgodnie z art. 636 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.

Z wyżej wymienionych względów orzeczono, jak w wyroku.